אף בראשונה הלכה כמותו או אין הלכה

כמותו אמר ליה חלוק היה ר' יוםי אף

בראשונה והלכה כמותו אף בראשונה

אתמר נמי אמר ר' אלעזר חלוק היה ר' יוםי

אף בראשונה והלכה כמותו אף בראשונה

ור' יוחנן אמר מודה היה ר' יוםי בראשונה

שכבר שילם שילם אין לא שילם לא והאמר

הר' חייא בר אבא א"ר יוחגן לא שילם שילם

ממש אלא כיון שאמר הריני משלם אע"פ

שלא שילם אימא מודה היה ר' יוםי

בראשונה שכבר אמר הריני משלם:

מתני' אמר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה

ואיני יודע איזה מכם או יאביו של אחד מכם

הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא נותן לזה

מנה ולזה מנה שהודה מפי עצמו סגשנים

שהפקירו אצל אחר זה מנה וזה מאתים זה

אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים נותז

לזה מנה ולזה מנה והשאר יהא מונח עד

שיבא אליהו מא"ר יוםי א"כ מה הפסיד

הרמאי •אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו

יוכן שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף

זוז זה אומר יפה שלי וזה אומר יפה שלי נותן

את הקמן לאחר מהן ומתוך הגדול נותן דמי

קמן לשני והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו

א"ר יוםי א"כ מה הפסיד הרמאי אלא הכל

יהא מונח עד שיבא אליהו: גמ' אלמא

מספיקא מפקינן ממונא ולא אמרינן אוקי

ממונא בחזקת מריה ורמינהי שנים שהפקידו

אצל אחד זה מנה וזה מאתים זה אומר

שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים נותן לזה

מנה ולזה מנה והשאר יהא מונח עד שיבא

אליהו א"ל ∘פקדון אגזל קא רמית גזל דעבד

איסורא קנסוהו רבנן פקדון דלא עבד איסורא

לא קנסוהו רבנן ורמי פקדון אפקדון ורמי גזל

אגזל פקדון אפקדון דקתני רישא או אביו

של אחר מכם הפקיד אצלי מנה ואיני יודע

איזה הוא נותן לזה מנה ולזה מנה ורמינהי

שנים שהפקידו וכו' אמר רבא ירישא נעשה

לה א מיי׳ פ״ד מהל׳

סמג עשין עג טוש"ע ח"מ סי שסה סעי ב: ב מיי פ"א מהלי טעון

ונטעו הלי ו':

ומשען היה יה מהלי לו ג מייי פ״ה מהלי שאלה ופקדון הלי ד

ועי׳ במ״מ סמג עשין פח

יושי בנו נו סנוג עפין פון טוש"ע ח"מ סיי ש סעי א:

לו ד מיי שם טוש״ע שם

קרו מיי שט שום ע שט סעי׳ ב: לח ה ו מיי שם טוש״ע

שם סעי א:

שם סעיי נו. לש ז מיי׳ פ״ד מהלי גולה ואבדה הלי י סמג

עשין עג טוש"ע ח"מ סי

שסה סעי ב:

יבמות קיח:, [קידושין מה: וש"נ], ו) דלמא ר"ע היא ס"א, 1) דלמא ר"ע היא ס"א, :וע"ע מוס׳ שבת עט: אינ אפיר לנאת ייש אין איינ לרי טרפון אלא בגזול אבל בפקדון ומקח דלא עשה איסורא לא כרי ע"ש]

הגהות הב"ח (**ה**) תום' ד"ה דקתני וכו'

גליון הש"ם

מתני' אלא הכל יהא מונח. עיין גיטין דף מד ע"ב מוס' ד"ה נטיינה: גמרא פקדון אגזל קרמית. עיין גיטין דף כח ע"ל חוס' ד"ה חכומה: תום' ד"ה דהתני יבו' ה"ה דהו"מ למפרד. וכזה שבת דף עט ע"ב ועיין בתום' שם ד"ה והא:

רבינו חננאל ואסיקנא שמואל אמר חלוק ר' יוסי אף בראשונה בהא דתנן למי משלם למי שהפקדון אצלו חולק . עליו ר' יוסי ואומר אינו משלם אלא לבעל הפקדון ואין הלכה כשמואל דהא ר׳ יוחנז פליג עליה דהא בהדיא אמר ר' יוחנן מודה ר' יוסי בראשונה שאינו משלם אלא למי שהפקדון אצלו. וקיימא לן כר׳ יוחנן דסוגיין בעלמא שמואל ור"י הלכה כר׳ יוחנן וכל שכן ר' אלעזר . דתלמיד קטן הוא לגבי ר יוחנן: מתני' אמר לשנים גזלתי אחד מכם מנה ואיני יודע איזהו נותן לזה מנה ולזה מנה. ומקשיי . עלה ומספיקא מפקינן ממונא וכו'. ורמינהי שנים שהפקידו אצל אחד זה מנה וזה מאתים וכר׳. ודחי׳ פקדון אגזל קא רמית. ורמי פקדוז אפקדוז דתנן (בסיפא) [ברישא] דמתני׳ דהכא או אביו של אחד מכם הפקיד אצלי מנה נותן לזה מנה ולזה מנה שהודה מפי עצמו אימא סיפא דהא מתני׳ שנים שהפקידו אצל אחד כו׳. ופריק רבא רישא היה לו בעת שהפקיד אצלו לומר לו מה שמך וכיון שלא דקדק לידע איזה מהן הוא המפקיד אצלו איהו אפסיד נפשיה לפיכך משלם לזה ולזה. סיפא כגון ששניהן הפקידו צרורותיהן ביחד וכל אחד רואה כי הצרור אחד גדול שיש בו מאתים והאחד קטן שאין בו אלא ק׳. יכול למימר מי שהפקדון אצלו כיון דחזיתי דאין מקפיד בעל הצרור הגדול לומר דע כי הצרור הגדול שלי הוא והברור הגדול שלי הוא והקטן לחבירו אמינא כיון דלא דייקי אהדדי מהימני לפיכך לא דקדקתי. תוב

א) ולשיל לה.], כ) וב"ב אף בראשונה. בשילם ולא רלה לישבע כילד זה נותן לתוך כיסו דו:), ג) לשיל ג, ד) ב"ק כפילו של זה אלא יחזיר הרחל לדיילים: שברב בילב כפילו של זה אלא יחזיר הכפל לבעלים: **שכבר שילם.** קודם שנמצא הגגב וקנה כפל כדאמר מעיקרא אדעתא דהכי אתאי לידיה: בותבר' שהודה מפי עלמו. הואיל והודה מפי עלמו. ובגמ׳

> מפרש טעמא מה הוא: זה אומר מחתים שלי. לחחר זמן כשבחו ליטול פקדונן: מה הפסיד הרמחי. ח״כ לא יודה לעולם על האמת: מתוד הגדול. ישברנו: גבו' מספיקה מפקינן ממונא. דקתני נותן לזה מנה ולזה מנה: ולא אמרינן. כשוה תובע חה אומר איני יודע אם לך אם לחברך אוקי ממונא בחוקת נתבע זה שלא נפסידנו ממונו ויהה מונח עד שיבה אליהו: רישא. דחד גברא הפהיד אצלו והוה ליה כשנים שהפקידו אללו בשני כריכות כלומר זה שלא בפני זה דה"ל למידק מי הפקיד אצלו מנה ומי מאמים: סיפא. שהפקידו לו שניהם זה בפני זה ה"ל כמי שנאמנים זה על זה להפחיד שני פקדונותם בלרור אחד דלית ליה למידק מה יש לזה בתוכו ומה יש לחבירו ואע"ג דלא כרך אחד הוה מיהו כיון שהפקידו זה בפני זה גילו דעתן שלא חשדו זה את זה לומר שמא חבירו יתבע המאתים: ומסני׳ דהכא ממאי דר"ט היא. דתקשי לך דלמא ר"ע היא דפליג נמי בההיא ואומר לא זו הדרך מוליאתו מידי עבירה עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד: דהתני עלה דההיא כו'. אלמא מודה ר"ט בהא ומאי שנא: ומשנינן המם דקתבעי ליה. והוא אין חפך ליתן אלא מן הדין ומספיקא לית לן לחיוביה לכל חד וחד: הכא בבא לנאת ידי שמים. מאליו בא לימלך מה יעשה ולא יענש דהשתא ודאי אמרינן ידי שמים לא ילאת עד שתתן לשניהם שאם תהא מונחת עד שיבה הליהו נמצה הנגול מפסיד על ידך: דיקה נמי. דטעמה דמתני׳ בבא לנאת ידי שמים מן העונש ולא מן הדין מדתלי טעמא בהודה מפי עלמו שלא היה אדם תובעו כלום משמע שהוא בא לימלך: והלה מה טוען. לכל אחד דקתני מניח גזילה ביניהם ומסתלק:

כמי שהפקידו לו בשני כריכות דהוה ליה לווח למידק יסיפא נעשה כמי שהפקידו לו בכרך אחר דלא הוה ליה למידק כגון דאפקידו תרוייהו בהדי הדדי בחד זימנא דאמר להו אנת גופייכו לא קפדיתו אהדדי אנא קפידנא ורמי גזל אגזל קתני הכא אמר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה ואיני יודע איזה מכם או אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזהו נותן לזה מנה ולזה מנה ורמינהי סגול אחר מחמשה ואינו יודע איזה מָהן גזל זה אומר אותי גזל וזה אומר אותי גזל מניח גזילה ביניהם ומסתלק דברי ר"מ אלמא מספיקא לא מפקינן ממונא ואמרינן ייאוקים ממונא בחזקת מריה וממאי דמתני' דהכא ר"ם היא ידקתני עלה דההיא מודה ר"ם באומר לשנים גזלתי לאחר מכם מנה ואיני יודע איזה מכם שנותן לזה מנה ולזה מנה התם דקא תבעי ליה הכא יבבא לצאת ידי שמים דיקא נמי דקתני שהודה מפי עצמו שמע מינה אמר מר התם דקא תבעי ליה והלה מה מוען רב יהודה אמר רב הלה שותק רב מתנה אמר רב הלה

צווה

ומאי איריא נשבע אפיי הודה נמי דתניא מודה ר"ט כו׳ ומאי פריך והא אוקמי׳ ברייתא דמודה ר"ט בבא לנאת ידי שמים ומתני׳ דהתם מיירי מדינא וי"ל דמתני׳ דהתם מיירי לנאת ידי שמים להביא קרבן וקא אמר אם רוצה להביא קרבן צריך להביא גזלו למדי דתנן הביא אשמו עד שלא הביא גזלו לא יצא לכך פריך דבלא שבועה ולא קרבן צריך להביא גזלו למדי אם רוצה לצאת ידי שמים:

בול מחמשה. לא שייך הך פלוגתא לפלוגתא דרבי יוחנן ורב הונא דפ׳ השואל (לקמן דף מ:) בברי ושמא דאפי׳ לר״ט דאמר מניח גזילה ביניהם היינו משום דיודע בודאי שלא גזל לכולם רק

בודאי שהוא חייב לאחד מהם אבל גבי ברי ושמא יודה דפטור שאינו יודנו שהוא חייד כללי

מוסף רש"י א"כ מה מפסיד הרמאי. ולמה יודה הרי קיבל את שלו, אלא הכל יהא מונח. ויפסיד הרמחי לעיל ג.). מניח גזילה ביניהם. ולא כעי לאמטויי לידיה וחני בחנים לחניו שהרי הבעלים שם הוא (ב" קג:). בכא לצאת שמים. ואע"ג דכי דינא לא שבים: ומע ג'לפי לינו למ מצו מחייבי ליה אלא מניח לפניהם, מיהו ידי עונש אין יולה עד שישלם לשניהם. דהא לאו לבעלים אהדריה

רבינו חננאל (המשך) . רמינן ארישא דמתני׳ דתנן בסוף יבמות גזל אחד מהז . ואינו יודע אי זה מהז גזל מניח גזילה ביניהן ומסתלק דברי ר' טרפון . וכו׳. אלמא מספיקא לא מפקינן ממונא. ואסיק מדקתני התם ומודה ר טרפון באומר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה ואיני יודע למי מכם שנותן . לזה ק׳ ולזה ק׳ ש״מ מתני׳ דהכא ר׳ טרפון היא קשיין אהדדי. ופרקי׳ התם גבי גזל אחד מה׳ כשתובעין . אותו (אמר) שמניח גזילה ביניהן ואומר להן הנה היא מונחת לפניכם מי מכם יברר שהיא שלו יטלנה אבל הכא במשנתינו בבא לצאת ידי שמים ואין תובעין אותו אלא [אמרינן ליה] ב״ד (אמר) [אמרינן בי (אמוי נק ליהן אין לך דרך לצאת ידי עבירה אלא אם תתן לזה ק׳ ולזה ק׳ לאחד אבל ברי ושמא יודה דברי עדיף ואפי׳ לר״ע דאמר ישלם

לכל אחד ואחד היינו משום שיודע

דקתני עלה ומודה ר"מ. °ה״ה

דה"מ למפרך מברייתא אמאי מודה אלא ניחא ליה למפרך ממתניתין דיבמות המתניתין (ה) יו: התם דקא תבעי ליה הכא בבא

לצאת ידי שמים, לכחורה נראה דהשתא לא נריך לשינויי קמאי דאין חילוק בין כרך אחד לב׳ כריכות ורישה דנותן מנה לזה ומנה לזה בבה לנאת ידי שמים וסיפה דקתבעי ליה יהא מונח אך מדלא קאמר אלא המס דקא מבעי ליה משמע דלא הדר משנוייא קמא וכן לקמן (ע"ב) דפריך נמי ומי אמר רבא בב׳ כריכות ה״ל למידק משמע דלא הדר ביה לכך נראה דכולה מחני׳ איירי בבא לנאת ידי שמים ולכך ברישא דהוה ליה למידק נותן לזה מנה ולזה מנה בבא לנאת ידי שמים וסיפא דבכרך אחד כיון דלא ה"ל למידה אפילו בבא לנאת ידי שמים אינו חייב ולרבי טרפון נקט ברישא אביו של אחד מכם ולא נקט אחד מכם לרבותה דהפילו שמה ושמה נותן לכל אחד ואחד בבא לנאת ידי שמים ולר"ע נקט אביו דמשמע שמא ושמא לכך אינו חייב אלא לנחת ידי שמים כדחמר לקמן (שם) דבשמה ושמה אינו חייב לכל החד ואחד לר"ע מדינא ונקט אביו דאי הם עלמן הפקידו אם כן מסתמא תבעי ליה וה"ל ברי ושמא ואפילו מדינא חייבין לר"ע דמתניתין אתיא כר"ע נמי דקאמר לקמן (שם) ממאי דמתני׳ דהכא ר״ע היא ועוד דהלכה כר"ע מחבירו ובסיפא דלא נקט שני אבותיכם הפקידו לרבותא לא תני הכי דאע"ג דטענו ברי פטור אפילו לנאת ידי שמים ואפי׳ לר״ע כיון דלא פשע דלא הוה ליה למידק ולא מחייב ר"ע מדינא אלא בברי ושמא והיכא דהוה ליה למידק אבל בשמא ושמא אפי׳ בשני כריכות אינו חייב אלא לנאת ידי שמים והיכא דלא הוי ליה למידק פטור אפי׳ לנאת ידי שמים ואפילו בברי ושמא וא"ת דבפרק הגוזל קמא (ב"ק דף קג: ושם קד. ד"ה שכבר) קאמר מעשה בחסיד אחד שבא לפני ר"ט ואמר ליה הנח דמי מקחך ביניהם וכי לא בעי חסיד לנאת ידי שמים וי"ל דר"ט אמר ליה שכך הדין שוא"ת התם דפריך אמתניתין דקתני הגחל

מולה

מחבירו שוה פרוטה ונשבע לו יוליכנו

אחריו אפילו למדי ומוקי כר"ט כו'